

Уважени суграђани! Драги пријатељи! Данас објављени чланак написао сам да бих свакоме од вас, свакоме грађанину Русије, приближио своје представе о стратешким задацима, које нам предстоји решавати, о садашњости и будућности наше земље. Написао сам га и да бих позвао свакога, ко има шта да каже, да учествује у дискусији на ове теме. Ваше оцене, примедбе и предлози узеће се у обзир приликом састављања председничког обраћања Федералној скупштини Русије, као и практичних планова за развој наше државе. Адреса електронске поште је kremlin@gov.ru .

За неколико месеци, Русија ступа у нову деценију новог века. Наравно, временске прекретнице и округли датуми имају пре симболички, него практични значај. Али они нам дају повод да осмислимо прошлост, да оценимо садашњост и да се замислимо над будућношћу – ономе што предстоји свима нама, нашој деци и нашој земљи.

Дозволите да на почетку сам себи одговорим на једноставно, али веома озбиљно питање. Морамо ли и даље да у будућност вучемо примитивну економију засновану на основним сировинама, хроничну корупцију, застарелу навику да се за решење проблема уздајемо у државу, у иностранство, у некакву „свемоћну доктрину“, у шта год, у кога год, само не у себе? И има ли Русија, претоварена таквим бременом, своје сутра?

Следеће године славићемо шездесет-петогодишњицу победе у Великом отаџбинском рату. Тај ће нас јубилеј подсетити на то да је наше време била будућност за оне хероје који су освојили нашу слободу и да народ, који је у оне давне дане победио окрутног и изузетно снажног непријатеља, има дужност и обавезу да данас победи корупцију и заосталост, а нашу земљу учини савременом и удобном за живот.

Ми, савремена покољења народа Русије, примили смо велико наследство, заслужено, освојено и зарађено тешким напорима наших предака, чија су цена понекад биле тешке муке и заиста ужасне жртве. Ми располажемо дивовском територијом, колосалним природним богатствима, солидним привредним потенцијалом, као и упечатљивим списком достигнућа у области науке, технике, образовања и уметности, славном

историјом армије и флоте, нуклеарним оружјем, као и ауторитетом државе која је играла значајну, а у одређеним периодима и одлучујућу улогу у догађајима историјских размера.

Како ћемо се поставити према том наследству? Како ћемо га умножити? Каква ће бити Русија за мога сина, за децу и унуке мојих суграђана? Које ће бити њено место међу другим нацијама, а самим тим и место наших потомака, наследника, будућих руских покољења, у светској подели рада, у систему међународних односа, у светској култури? Шта се мора учинити да би се квалитет живота грађана Русије, и данас, и у будућности, непрестано повећавао, да би се наше друштво чинило богатијим, слободнијим, хуманијим и привлачнијим, да би оно било у стању да свима који то желе пружи најбоље образовање, занимљив посао, добра примања, удобну средину за лични живот и стваралачку делатност?

Ја имам одговоре на ова питања. И пре него што их формулишем, хтео бих дати оцену садашњег стања ствари.

Светска економска криза је показала да ствари код нас стоје далеко од најбољих изгледа. Двадесет година бурних преображаја још увек нису спасили нашу земљу од понижавајуће зависности од основних сировина. Наша садашња економија преузела је од совјетске најтежи порок – она у значајној мери игнорише потребе човека. Домаћи бизнис, уз малобројне изузетке, не изумева, не ствара људима неопходне производе и технологију, већ тргује са оним што није сам произвео – било сировинама, било увозном робом. Крајње производе руске привреде, у највећем броју случајева, одликује крајње ниска конкурентност.

Одавде и потиче, у поређењу са другим економијама, већи пад производње за време садашње кризе, као и невероватна колебања на тржишту хартија од вредности. Све ово доказује да претходних година никако нисмо учинили све што је било неопходно. И никако нисмо учинили све правилно.

Енергетска ефикасност и продуктивност рада већине наших предузећа срамотно су ниски. Али то је само пола невоље. Невоља је у томе што, како се чини, то уопште не дотиче власнике, директоре, главне инжењере и чиновнике.

Русија, напред!

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 16 септембар 2009 13:05

Као последица – на нивоу глобалних економских процеса, утицај Русије, отворено говорећи, није онолики, колики би ми хтели да буде. Наравно, у епохи глобализације утицај ниједне земље не може бити апсолутан. То би чак било и штетно. Али могућности наше земље морају бити значајне, како приличи историјској улози Русије.

Демократске институције су у целини формиране и стабилизоване, али њихов квалитет је далеко од идеалног. Грађанско друштво је слабо, а ниво самоорганизовања и самоуправљања је низак.

Сваке године све нас је мање.

Алкохолизам, пушење, саобраћајне несреће, недовољна доступност многих медицинских технологија, еколошки проблеми, све то скраћује животе милионима људи. А остварени раст наталитета за сада не компензује губитак становништва.

Успели смо саставити земљу и зауставити центрифугалне тенденције. Али проблема је и даље веома много, укључујући и најтеже. Терористички удари на Русију се настављају. Становници република Северног Кавказа једноставно не знају за мир. Гину војници и радници органа заштите закона, државни и локални службеници, мирни људи. Наравно, ови злочини се чине уз подршку међународних криминалних група. Али хајде да признамо: ситуација не би била толико тешка, када би друштвено-економски развој југа Русије давао стварне резултате.

И тако, неефикасна економија, полусовјетска социјална сфера, још увек нејака демократија, негативне демографске тенденције, нестабилан Кавказ, све су то изузетно велики проблеми, чак и за такву државу, каква је Русија.

Не треба, наравно, све сликати црно. Много тога се постиже. Русија ради.

Она више није она, напола парализована држава, каква је била пре десет година. Сви социјални системи функционишу. Али то није довољно. Јер, они само спроводе постојећи модел, али га не развијају, не мењају устаљени начин живота, чувају погубне навике.

Постати лидером ослањајући се на нафтну и гасну конјунктуру је немогуће. Потребно је разумети, осетити сву тежину наших проблема и отворено их размотрити, као би се могло деловати. На крају крајева, судбина Русије не треба да зависи од сировинских берзи, већ од наше сопствене представе о себи, о нашој историји и будућности, од наше памети, трезвене оцене властитог положаја, од наше снаге, осећања сопственог достојанства и предузимљивости.

Проглашавајући пет приоритета технолошког развоја, предлажући конкретне правце модернизовања политичког система, мере учвршћивања судске власти и противдејства корупцији, ја полазим од својих представа о будућности Русије. Ради те будућности сматрам неопходним да се наша земља ослободи од запуштених социјалних тегоба, које су јој спутале стваралачку енергију и које коче наше заједничко кретање напред. У ове тегобе убрајам:

1. Вековну економску заосталост, навику да се живи на рачун извоза сировина, фактички их мењајући за готове производе. Елементе иновационог система градили су, не без успеха, Петар Велики и последњи цареви, као и бољшевици. Али цена тих успеха била је превелика. Они су се постизали, по правилу, изванредним напињањем снага, у границама могућности тоталитарне државне машинерије.

2. Вековну корупцију, која од памтивека нагриза Русију, која је и сада изједа из разлога што је држава прекомерно присутна у свим, колико-толико оствареним, сферама економске и друге друштвене делатности. Али није у питању само радундантност државе. Ни бизнис није безгрешан. Многи предузетници се не баве трагањем за талентованим изумитељима, изнедравањем јединствених технологија, стварањем и избацивањем на тржиште нових производа, већ поткупљивањем чиновника ради успостављања „контроле тока“ прерасподеле имовине.

3. У друштву широко распрострањено патерналистичко расположење, убеђеност да све проблеме треба да решава, било држава, било неко други, само не свако на своме месту. Жеља да се „самоизграђује“, да се корак по корак постижу лични успеси, није једна од наших националних навика. Одатле потиче недостатак иницијативе, дефицит нових идеја, нерешена питања, низак квалитет друштвеног дискурса и, у том смислу, и недостатак критичких иступања. Друштвена сагласност и подршка обично се изражавају ћутањем. Неслагања су често емотивна, реска, али истовремено површна и неодговорна. Шта рећи, није то Русији прва стотина година познанства са оваквим појавама.

Принуђени смо да слушамо како се не могу у потпуности излечити хроничне друштвене болести.

Слушамо да су традиције непоколебљиве, а историја има склоност да се понавља. Али некада су и феудализам, и свеопшта неписменост, изгледали несавладиво. Па су опет били савладани.

Што се тиче традиција – њихов утицај је, свакако, значајан. Али оне, уписујући се у сваку нову епоху, ипак трпе промене. Неке од њих просто нестају. А нису баш све ни корисне. За мене традиције могу бити само неоспорне вредности, које треба чувати. То су међунационални и међуверски мир, војничка слава, преданост дужностима, гостопримство и доброта, који су својствени нашем народу. А поткупљивост, лоповлук, мисаона и духовна лењост и пијанство су пороци, који вређају наше традиције. Њих се морамо ослобађати на најодлучнији начин.

И наравно да савремена Русија не понавља своју прошлост. Наше време је истински ново. И не само зато што оно тече унапред, као и свако време, већ зато што пред нашом земљом и сваким од нас открива огромне могућности, могућности о каквим није било ни помена пре двадесет, тридесет, још мање пре сто или триста година.

Задивљујући показатељи двају највећих модернизација у историји земље – петровске (империјалне) и совјетске – плаћени су разарањем, понижавањем и уништавањем милиона наших сународника. Није на нама да судимо нашим прецима. Али не можемо да не признамо да у та времена очување појединачног људског живота није било, благо речено, државни приоритет. На жалост, то је чињеница. Данас, први пут у нашој историји, имамо прилику да докажемо самим себи и целом свету да се Русија може развијати и демократским путем, да је прелаз земље на следећи, виши ступањ цивилизације, могућ, и да он неће бити остварен насилним методама. Не принудом, већ убеђењем. Не гушењем, већ раскривањем стваралачког потенцијала сваког појединца. Не застрашивањем, већ заинтересованошћу. Не супротстављањем, већ приближавањем интереса појединаца, друштва и државе.

Ми заиста живимо у јединствено време. Имамо прилику да изградимо нову, слободну, просперитетну, снажну Русију, и ја сам, као председник, обавезан да учиним све што од

мене зависи, како би ту прилику искористили у највећој мери.

Током следећих деценија, Русија мора да постане земља, чије се благостање обезбеђује, не толико сировинским, колико интелектуалним ресурсима: „паметном“ економијом, која ствара јединствена сазнања, извозом најновијих технологија и производа иновативних делатности.

Недавно сам одредио пет стратешких праваца економске модернизације наше земље.

Прво, постаћемо једна од водећих земаља по ефикасности производње, транспортовања и коришћења енергије. Разрадићемо и избацити на унутрашња и спољашња тржишта нове типове горива. Друго, сачуваћемо и подићи на нови квалитативни ниво нуклеарне технологије. Треће, руски стручњаци усавршаваће информационе технологије и освојити озбиљан утицај на процесе развоја глобалних, општедоступних информационих мрежа, користећи се суперкомпјутерима и другом, неопходном материјалном базом. Четврто, располагаћемо сопственом земаљском и космичком инфраструктуром преноса свих облика информација; наши сателити ће „видети“ цели свет и помагати нашим грађанима, и људима свих земаља, да разговарају, путују, баве се научним истраживањима, привредном и пољопривредном производњом. Пето, Русија ће заузети једно од водећих места у производњи појединих типова медицинске апаратуре, најсавременијих средстава за дијагностику, медикамената за лечење вирусних, кардиоваскуларних, онколошких и неуролошких болести.

Држећи се ових пет стратегија лидерства у сферама високих технологија, такође ћемо посвећивати сталну пажњу развоју најважнијих традиционалних грана, пре свега пољопривредног комплекса. Сваки трећи од нас живи на селу. Доступност савремених социјалних услуга сеоском становништву, раст њихових прихода, побољшавање услова њиховог рада и живота увек ће бити наш приоритет.

И, разуме се, Русија ће бити добро наоружана. Довољно, да никоме на пада на памет да прети нама и нашим савезницима.

Ово су реалистични циљеви. Задаци који се постављају да би се они достигли су тешки,

али решиви. Детаљни планови кретања напред корак-по-корак по назначеним правцима већ се разрађују. Подстицаћемо и стимулирати научно-техничко стваралаштво. Пре свега, подржаваћемо младе научнике и изумитеље. Средње и више школе спремиће довољан број стручњака за перспективне гране. Научне институције усредсредиће основне напоре на реализовање пробоја у својим пројектима. Законодавци ће донети сва решења потребна за сложену подршку духа иноваторства у свим сферама друштвеног живота, за изградњу тржишта за идеје, изуме, открића и нове технологије. Државне и приватне компаније добиће неограничену подршку у свим настојањима да се изгради потражња за производима иновационе делатности. Страним компанијама и научним организацијама пружиће се најповољнији услови за изградњу у Русији истраживачких и конструкторских центара. Нудићемо посао најбољим научницима и инжењерима из различитих земаља света. И, што је најважније, објашњаваћемо нашој омладини да најважније и најконкурентније преимућство представљају знања, која немају други, интелектуална надмоћ и умеће да се праве ствари које су људима потребне. Како је то писао А. С. Пушкин: „Постоји највећа храброст – храброст изума, изградње, где се опширни план обухвата стваралачком мишљу“. Изумитељ, иноватор, научник, учитељ, предузетник који изнедрава нове технологије, постаће најугледнији људи у друштву и од њега ће добијати све што им је потребно за плодотворну делатност.

Иновациона економија, наравно, неће се родити одједном. Она је део културе, засноване на хуманистичким вредностима, на стремљењу ка преобликовању света ради бољег квалитета живота, ради ослобађања човека од сиромаштва, болести, страха, неправде. Талентовани људи који стреме ка обнови, способни да стварају ново и боље, неће нам долетети са друге планете. Они су већ ту, међу нама. И о томе недвосмислено сведоче резултати међународних научних такмичења, патентирање у иностранству изума који су произведени у Русији, као и прави лов за нашим најбољим стручњацима, у које су се упустиле велике компаније и универзитети света. Ми – држава, друштво и породица – морамо се научити да проналазимо, одгајамо, васпитавамо и чувамо такве људе.

Сматрам технолошки развој приоритетним друштвеним и државним задатком и зато што је научно-технички напредак нераскидиво повезан са напретком политичких система. Сматра се да је демократија поникла у Старој Грчкој, али у то време демократија није била доступна свима. Слобода је била привилегија мањине. Потпуна демократија, која је установила свеопште изборно право и правнички утемељену равноправности свих грађана пред законом, демократија за свакога, поникла је релативно скоро, једва пре неких осамдесет-сто година. Демократија је постала масовна, када је масовна постала производња најнеопходнијих роба и услуга, када је ниво технолошког развоја западне цивилизације учинио могућим свеопшту доступност елементарних добара, система образовања, медицинских услуга, информатичке размене. Сваки нови изум који побољшава квалитет живота, пружа додатни степен слободе за човека, услове његовог постојања чини комфорнијим, а социјалне односе праведнијим. Што „паметнија“, интелектуалнија, ефикаснија буде наша економија, то ће виши бити ниво благостања

наших грађана, то ће слободнији, праведнији и хуманији бити наш политички систем и друштво као целина.

Ширење савремених информационих технологија, коме ћемо свесрдно доприносити, пружа могућности без преседана за остваривање темељних политичких слобода какве су слобода говора и окупљања, за идентификовање и ликвидирање корена корупције, за непосредни приступ месту практично било ког дешавања, за непосредну размену мишљења и знања међу људима целог света. Друштво постаје отворено и прозирно, као никада пре – чак и ако се то не допада класи која управља.

Политички систем у Русији ће такође бити крајње отворен, прилагодљив и сложен на унутрашњем плану. Он ће бити адекватан за динамичну, делатну, прозирну и многострану социјалну структуру, одговарајући политичкој култури слободних, обскрбљених, критички мислећих људи, који се уздају у себе.

Као и у већини демократских држава, лидери у политичкој борби биће парламентарне странке, које ће периодично једна другу смењивати на власти. Партије и њихове коалиције образоваће федералне и регионалне органе извршне власти (а не супротно), истицаће кандидате за положаје главе државе, руководиоце региона и локалне самоуправе. Они ће имати опсежно искуство у цивилизованој политичкој конкуренцији, одговорном и садржајном садејству са бирачима, међустраничној сарадњи и трагању за компромисним варијантама решења најтежих друштвених проблема. Они ће у политичку целину обједињавати све делове друштва, грађане свих националности, најразличитије групе људи и крајеве Русије којима ће бити дате широке ингеренције.

Политички систем ће се обнављати и усавршавати током слободног такмичења отворених политичких удружења, уз чување међустраничног консензуса о стратешким питањима спољње политике, социјалне стабилности, националне безбедности, основа уставног поретка, одбране суверености нације, права и слобода грађана, заштите права на имовину, сузбијања екстремизма, подршке структурама грађанског друштва и свим облицима самоорганизовања и самоуправљања. Сличан консензус постоји у свим савременим демократијама.

Ове године започели смо кретање ка изградњи таквог политичког система. Политичке странке добиле су додатне могућности утицања на образовање извршне власти у субјектима федерације и општинама. Умекшане су по низу питања формалности везане

за регистрацију странака. Олакшани су услови за истицање кандидата на изборима за Државну думу. Законодавно су установљени гаранتي непосредне доступности државних средстава масовног информисања парламентарним стракама. Подузет је и низ других мера.

Нису сви задовољни темпом нашег кретања у том правцу. Говори се о неопходности усиљеног менаџмента политичког система, понекад и о томе како треба да се вратимо у „демократске“ деведесете. Али повратак у парализовану државу је недопустив.

Стога желим да разочарам присталице перманентне револуције. Нећемо журити. Журба и непромишљеност у питањима политичких реформи нису једном у нашој историји доводиле до трагичних последица. Оне су Русију довеле на ивицу распада. Ми немамо право да ризикујемо друштвену стабилност и доведемо у опасност безбедност наших грађана ради некаквих апстрактних теорија. Немамо право да жртвујемо стабилан живот чак ни за највише циљеве. Још је Конфучије приметио: „Нетрпељивост у малом уништава замисао у великом“. „Наситили“ смо се тога у прошлости. Реформе служе људима, а не људи реформама. Истовремено, нећу обрадовати ни оне, којима сасвим одговара *status quo*, онима који се боје промена и који их не желе. Биће промена. Да, оне ће бити постепене, промишљене, етапне, али непристрасне и одговорне.

Демократија у Русије неће механички копирати иностране обрасце. Грађанско друштво се не купује кредитима из иностранства. Политичка култура не може се преправити простим подражавањем политичких обичаја водећих друштава. Ефикасан судски систем не сме се увозити. Слобода се не може преписати из књиге, ма колико та књига била паметна. Ми ћемо неизоставно, обавезно, учити од других народа. Преузимаћемо њихово искуство, разматрати њихове успехе и пропусте у развоју демократских институција. Али нико наш живот неће проживети уместо нас. Нико неће у наше име постати слободан, успешан, одговоран. Само ће нам наше сопствено искуство изградње демократије дати за право да тврдимо: ми смо слободни, ми смо одговорни, ми смо успешни.

Демократији је потребна заштита, као што је заштита потребна и основним правима и слободама наших грађана. Заштита је потребна пре свега од корупције, која рађа самовољу, неслободу и неправду. Ми смо тек почели да образујемо такав заштитни механизам. Његов централни део мора бити судство. Нама тек предстоји да изградимо савремено и ефикасно судство, које ће деловати у складу са новим законима о устројству судова и који ће се ослањати на савремено поимање права. Такође нам тек предстоји да се избавимо од занемаривања права и судова, које је, како сам више пута

могао да чујем, постало наша несрећна „традиција“. Али код образовања нове судске власти недопустиво је срљање и кампањство, као и празне приче како је сам систем иструлио и како је простије саставити нови корпус судова и органа заштите закона, него мењати постојеће. Ми немамо „нове“ судије, као што немамо „нове“ тужиоце, милиционере, сараднике специјалних служби, чиновнике, пословне људе итд. Неопходно је изградити нормалне услове за рад постојећем корпусу органа заштите закона, одлучно се ослобађајући опортуниста. Неопходно је научити заштитнике закона да чувају и штите права и слободе, праведно, јасно и ефикасно решавајући сукобе на правном пољу. Неопходно је уклонити изванправне утицаје на судске поступке, без обзира какви назови то захтевали. Најзад, правосудни систем способан је да сам разабере шта је у интересу државе, а шта представља себични интерес корумпираног бирократе или предузетника. Неопходно је стварати навику правне културе, послушности према закону, уважавања права других, укључујући и ништа мање важно, право на својину. Управо су судије, уз широку друштвену подршку, позване да очисте земљу од корупције. То је тежак задатак, али изводив. Јер, другим земљама је пошао за руком.

Чинићемо све што је у нашој моћи како би се нормализовао живот људи на Руском Кавказу. Економски и хуманитарни програми намењени југу земље биће у најскорије време преиспитани и конкретизовани. Разрадиће се одвојени и врло јасни критеријуми ефикасности рада руководиоца државних структура које се баве проблемима Кавказа. То се тиче, пре свега, федералних и регионалних министарстава и служби, одговорних за квалитет политике у сфери привредне производње, финансија, социјалног развоја, образовања и културе. Истовремено, органи заштите закона настављају потискивање криминалних група, које застрашивањем и терором настоје становништву неколико кавкаских република наметнути своје буновне идеје и варварски поредак.

Негативне демографске тенденције морају бити успорене и заустављене. Повећање квалитета медицинских услуга, стимулисање наталитета, безбедност на путевима и у производњи, борба са пандемијом алкохолизма, развијање физичке културе и масовног бављења спортом, морају постати стратешки државни задаци, који се, при томе, решавају на свакодневној бази.

Коју год сферу дотицали ови преображаји, њихов циљ, на крају крајева, остаје један – повећање квалитета живота у Русији.

Он је стварање услова за обезбеђивање грађанима стана, посла, медицинске помоћи. Брига о пензионерима, заштита деце, подршка људима са ограниченим способностима –

непосредна је обавеза власти на свим нивоима.

У говорима руских политичара често се напомиње да је, у складу са нашим Уставом, Русија социјална држава. То је заиста тако, али не би требало да заборавимо да савремена социјална држава није надувана совјетска социјална заштита, нити расподела на бонове добара која падају са неба. Она је сложен, уравнотежен систем економских стимулација и социјалних гаранција, правних, етичких и бихејвиоралних норми, чија продуктивност у пресудној мери зависи од квалитета рада и нивоа припреме сваког од нас.

Друштво преко државе може распоређивати само оно што зарађује. Живети преко својих средстава је неморално, неразумно и опасно. Неопходно је поспешивати економију, како би се више зарађивало. Не добијати више само зато што је нафта у једном тренутку постала скупља, него управо зарађивати.

Повећаваћемо ефикасност социјалне сфере у свим правцима, нарочиту пажњу посвећујући задацима материјалне и медицинске заштите ветерана и пензионера.

Модернизација демократије у Русији, формирање нове економије, са моје тачке гледишта, могући су само ако искористимо интелектуалне ресурсе постиндустријског друштва, без икаквих комплекса, отворено и прагматично. Питање хармонизације односа са западним демократијама није питање укуса или некаквих личних склоности према овим или оним политичким групама. Наше унутрашње финансијске и технолошке могућности данас су недовољне за реално подизање квалитета живота.

Потребан нам је новац и технологија земаља Европе, Америке и Азије. Овим земљама су потребне, са друге стране, могућности Русије.

Ми смо крајње заинтересовани за зближавање и узајамно прожимање наших култура и економија.

Најзад, нема односа без неслагања. Увек се могу наћи спорне теме и разлози за

Русија, напред!

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 16 септембар 2009 13:05

несугласице. Али осетљивост, гордост, искомплексираност, неповерење, а поготово злонамерност, морају бити узајамно искључени у односима Русије са водећим демократским земљама.

Ми имамо много заједничких задатака, међу којима постоје и такви, безусловно приоритетни, који се дотичу буквално сваког становника планете, као што је борба против ширења атомског оружја и смањење ризика од штетних техногених промена климе.

Ми морамо умети да заинтересујемо партнере, да их увучемо у заједничко деловање, и ако је за то неопходно нешто променити на самоме себи, одбацити предрасуде и илузије, онда то треба и учинити. Није реч, наравно, о политици једностраних уступака. Безвољност и некомпетентност не могу донети ни уважавање, ни захвалност, ни корист. То смо већ имали у нашој скоријој историји. Наивне представе о непогрешивом и срећном Западу и вечно заосталој Русији, неприхватљиве су, увредљиве и опасне. Али ништа мање није опасан пут конфронтације, самоизолације, узајамног гложења и претензија.

Нашу спољну политику не треба да одређује носталгија, већ стратешки, дугорочни циљеви модернизације Русије. При томе је Русија, оставши једном од водећих економија, нуклеарном државом и сталним чланом Савета безбедности ОУН, дужна да отворено и директно говори о своме положају, бранећи га на свим теренима. Не треба се врпољити и не треба се прилагођавати, већ у случају опасности по сопствене интересе, треба их одлучно бранити. Већ сам био у прилици да говорим о таквим принципима наше спољне политике у августу прошле године.

Заједно са активном сарадњом у западном смеру, у обавези смо да продубљујемо сарадњу са земљама Евроазијске економске заједнице, Организације Договора о колективној безбедности, ЗНД. То су наши најближи, стратешки партнери. Ми имамо заједничке задатке модернизације наших економија, обезбеђивања регионалне безбедности, као и праведнијег устројства светског поретка. У обавези смо, такође, да развијамо сарадњу са нашим партнерима на линији ШОС и БРИК.

Народ Русије, као сваки велики народ, има светлу, херојску историју, која изазива уважавање и усхићење, али која је истовремено противречна, сложена и вишезначна.

Нас различито виде различити људи и различите земље. И још много шта мора да се учини на заштити нашег историјског наслеђа од изобличења и политичких спекулација. Ми морамо трезвено гледати на своју прошлост и видети у њој и грандиозне победе, и трагичне грешке, и примере за подражавање, и испољавање најбољих црта националног карактера.

У сваком случају, бићемо пажљиви према својој историји и уважаваћемо је. Уважаваћемо пре свега улогу коју је наша земља имала у одржавању уравнотеженог светског поретка током многих векова. Русија је увек, на свим етапама своје изградње, тежила постизању праведнијег устројства света.

Русија није једном пружала покровитељство малим народима, који су се суочили са опасношћу поробљавања или чак уништења. Тако је било и сасвим недавно, када је Сакашвилијев режим извршио злочиначки напад на Јужну Осетију. Русија није једном уништавала авантуристичке планове претендента на господарење светом. Русија је два пута иступала као претходница великих коалиција, које су у XIX веку зауставиле Наполеона, а у XX сломиле нацисте. И у ратно, и мирно време, ако је праведна ствар захтевала одлучно деловање, наш народ је прискакао у помоћ. Русија је увек била веран савезник у рату и частан партнер у економским и дипломатским пословима.

У будућности, Русија ће бити активан и угледан учесник светске заједнице слободних нација. Она ће бити довољно снажна да ће моћи да оствари суштински утицај на израду решења проблема који имају глобалне последице, довољно снажна да не допусти ничије једнострано деловање, које би могло нанети штету националним интересима и негативно се одразити на наше унутрашње послове, снизити ниво прихода руских грађана, или угрозити њихову безбедност.

Због тога се ми данас, заједно са другим земљама, залажемо за реформисање наднационалних политичких и економских институција. Као циљ такве модернизације види се развој међународних односа, узимање у обзир интереса што је могуће већег броја народа и земаља, као и установљавање таквих правила сарадње и решавања спорова, у чијој би основи били савремене представе о равноправности и правди.

Овакви су моји погледи на историјску улогу наше земље и на њену будућност. Ово су

Русија, напред!

Пише: Дмитриј Медведев
среда, 16 септембар 2009 13:05

одговори које ја предлажем, на питања која се тичу сваког од нас.

Позивам на сарадњу свакога ко дели моја убеђења. Позивам на сарадњу и оне који се са мном не слажу, али искрено желе промене на боље.

Наш рад ће покушати да осујете утицајне групе поткупљивих чиновника и „предузетника“ који ништа не предузимају. Они су се лепо снашли. Они „имају свега“. Њима све одговара. Они се спремају да до краја живота цеде дохотке из остатака совјетске привреде и пијачаре природна богатства која припадају свима нама. Они не праве ништа ново, не желе развој и плаше га се. Али будућност не припада њима. Она припада нама. Такви, какви смо ми, представљају апсолутну већину. Ми ћемо да дејствујемо. Дејствоваћемо стрпљиво, прагматично, одговорно и уравнотежено. Дејствоваћемо одмах. Дејствоваћемо сутра и прекосутра. Савладаћемо кризу, заосталост и корупцију. Изградићемо нову Русију. Русија, напред!

Текст представља оригинални чланак председника Руске Федерације, Дмитрија Медведева, објављен 10. септембра 0ве године на електронском издању www.gazeta.ru.

Превео са руског Никола Танасић.